

Vợ chồng chúng em đến với Chương Trình Thăng Tiến Hôn Nhân Gia Đình một cách ngẫu nhiên. Tình cờ đọc lướt qua bản tin hàng tuần của Giáo Xứ Việt Nam St. Patrick, chúng em nhìn thấy lời mời gọi tham dự Khóa TTHNGĐ được tổ chức vào Tháng 6 Năm 2005. Một lời mời gọi ngăn ngủ nhưng tự nhiên đánh động vào một ước muốn thâm sâu nào đó đã âm ỉ trong lòng chúng em từ vài năm qua.

Có lẽ cũng như bao cặp vợ chồng bình thường khác, sau vài năm mặn nồng và tha thiết, tình yêu của chúng em dành cho nhau bắt đầu chìm vào những bình lặng của cuộc sống. Tổ ấm mà chúng em đã thề nguyện cùng nhau xây dựng và chung sống bắt đầu thiếu vắng tiếng cười. Mọi chuyện vẫn êm ả xuôi dòng nhưng chúng em bắt đầu linh cảm rằng một mặt đại dương phẳng lặng biết đâu đang chứa đầy những đợt sóng ngầm dữ dội một ngày nào đó sẽ bất ngờ trào lên và đập vùi con thuyền nhỏ bé này.

Ước muốn giản dị nhìn lại chính gia đình mình đã đưa vợ chồng chúng em đến với Khóa 307 tại St. Francis Retreat Center. Những tưởng rằng sẽ là một cuối tuần tĩnh tâm để mỗi người chúng em đối diện với Chúa và duyệt xét lại đời mình. Nhưng điều không ngờ là chúng em phải đối diện với nhau, cởi mở cõi lòng cho nhau dưới ánh sáng của niềm tin vào Thiên Chúa và trong bầu khí đặc ơn

lành từ lời cầu nguyện tha thiết của các Anh Chị Trợ Nguyên. Những hướng dẫn và điều dắt của các Anh Chị Trường Nội Dung đã làm cho chúng em nhận ra rằng quyết định biến đổi không bắt đầu bằng những gì to tát mà khởi sự bằng một thái độ khiêm tốn tỏ bày trên giấy trắng mực đen lỗi lầm nhỏ bé nhất của bản thân đối với người thân yêu đang chung sống, rồi đồng thời cảm kích nói lên một nghĩa cử ân cần cũng nhỏ bé mà mình tiếp nhận như một dấu chỉ của người được yêu thương và trìu mến.

Cuộc sống gia đình như một con đường mà đích tới là những hạnh phúc nhỏ bé như là ân huệ Chúa ban

Rời khóa học, chúng em nhớ mãi lời chia sẻ của Anh Chi Thu & Ngọc Trường Khóa 307. “Chiều Thứ Sáu, các Anh Chị khóa viên đến đây với ánh mắt

đăm chiêu, tư lự, bước đi kẻ trước người sau, đôi tay buông thõng. Chiều Chúa Nhật hôm nay rời khóa ra về, các Anh Chị tay trong tay, hân hoan, vui mừng và tin tưởng vào tương lai”.

Chúng em rời khóa với đậm đà tâm tình yêu thương, với sự khiêm tốn biết lỗi, nhân lỗi, xin lỗi và sửa lỗi, với quyết định cụ thể biến đổi những tương giao trong đời sống vợ chồng, con cái, môi trường chung quanh qua điều tâm niệm là yêu thương gần gũi bằng việc làm.

Ngon lửa nhiệt thành tiếp nhận từ khóa, chúng em cảm thấy luôn được nhắc nhở lại, được hun đúc và thêm phong phú qua những buổi sinh hoạt Song Nguyên, được thêm ơn lành Chúa đỡ nâng qua những buổi Tĩnh tâm. Những ước vọng đổi mới trong tương giao gia đình giữa vợ chồng, con

cái được nhen nhúm lên từ ngày dự khóa được áp dụng vào những chi tiết của cuộc sống hằng ngày nhờ những chia sẻ thân tình, yêu thương trong các buổi sinh hoạt Liên Gia hằng tháng. Liên Gia là gia đình thứ hai mà chúng em tiếp nhận như một ơn lành Chúa ban. Trong sinh hoạt Liên Gia với bầu khí cởi mở, gắn bó, chúng em tìm được niềm vui, sự bình an vì tin cậy, sự đỡ nâng vì luôn có các Anh Chị chia sẻ những khó khăn cũng như chia sẻ những kinh nghiệm quý báu trong cuộc sống hôn nhân, cuộc sống gia đình.

Cuộc sống gia đình như một con đường mà đích tới là những hạnh phúc nhỏ bé như là ân huệ Chúa ban cho cuộc sống trần gian. Con đường ấy có những bằng phẳng, suông sẻ, mà cũng có không ít những gập ghềnh, khúc khuỷu và bấp bênh. Có những lúc bước đi trong ánh sáng chan hoà mà cũng lắm lúc như dò dẫm trong bóng tối. Đi trên con đường đó, chúng em nghiệm thấy rằng Chương Trình Thăng Tiến Hôn Nhân Gia Đình không chấp cho mình đôi cánh để bay bổng dễ dàng vượt trên những chướng ngại khúc khuỷu, nhưng Chương Trình đã đặt vào tay chúng em một ngọn đèn thấp sáng để soi bước chân đi. Ngọn đèn ấy qua các buổi Song Nguyên và Tĩnh Tâm như là được tiếp thêm dầu, nạp thêm năng lượng để luôn toả sáng và không lụi tàn. Và nếu chỉ một ngọn đèn nhỏ với một khoảng sáng khiêm tốn thì điều vui mừng là quanh chúng em luôn có 5,6 ngọn đèn khác của các Anh Chị trong Liên Gia góp chung lại tạo nên một luồng sáng mạnh mẽ, rực rỡ. Nếu giả như có lần vấp ngã trên đường thì không chỉ một mình chúng em gượng dậy để đứng lên mà luôn có 5, 6 bàn tay xoè ra để nắm lấy giúp vươn lên và bước tới.

Được góp mặt với các Anh Chị trong những sinh hoạt của CT/TTHNGĐ là một niềm vui, là niềm phấn khởi và tự hào đối với chúng em. Được là thành viên của Đại Gia Đình Thăng Tiến Hôn Nhân Gia Đình, chúng em cảm thấy được bao bọc trong tình thương yêu, nâng đỡ, chia sẻ, ủi an, chung vui và cầu nguyện của tất cả các Anh Chị.

Nguyện xin ơn lành và gương sáng của Gia Đình Thánh Gia luôn hiện diện và tràn đầy trong các gia đình và cách riêng các Gia Đình của CT/TTHNGĐ.

SN. Cường & Thu Vân

Cười với Chia

Quá Giận

Bố thấy Tèo đang ngồi trên lưng, hai tay đè cổ một đứa bạn hàng xóm, khiến nó không cựa quậy gì được. Bố hỏi:

- Tèo, tại sao lại ngồi trên mình bạn con như vậy?
- Ai bảo nó đâm vào mắt con làm chi!
- Tèo nè, bố đã nói với con nhiều lần là phải đếm từ 1 đến 100, khi nổi nóng với ai, có nhớ không?
- Con nhớ chứ, nhưng mà phải đè nó xuống, kéo đếm xong rồi, nó chạy mất tiêu thì sao?

Lý Do

Một thầy tu trên đường về tu viện, bị một cô gái ăn sương níu kéo. Thầy quýnh quáng giải thích:

- Cô em ơi, cô chọn lầm người rồi. Tôi có ba lý do để không đi với cô được. Một là tôi không có tiền. Hai là tôi đã nguyện hiến dâng cuộc đời cho Chúa. Ba là ...

Cô gái ngắt lời:

- Ái dà! Lý do số một thôi cũng đủ rồi.”

